

ROLF SCHREINER:

Harry og kofferten

Egentlig begynte galskaben julen 2011. Eg har nemlig ei kusina inne i Oslo så har jobbd med bøger i heila sitt voksne liv. Når hu blei gifte med ein journalist, så va det ikkje merr enn rett og rimeligt at den datteren de fekk, va ganske oppegåandes når det gjelde skriving og bøger og sånn. Dermed fekk hu jobben som julahjelp hos Norli i Oslo, av 150 søgare, då hu va hjemom fra studier i New Zealand for to år siden. (De har jo lange sommarferie der nere på den tiå.)

Og ka gjør ein julahjelp når Jo Nesbø stille hos boghandlar Norli for å signera sitt siste mesterverk? Jo, hu stille seg i køen, får autografen på side 3 i «Gjenferd» – og familien sende julapresang te Stavanger. Takk for det.

Dermed fekk eg bog nummer 9 om Harry Hole, og eg va i tvende sinn om eg sko begynna å lesa. Konsulent på sagen blei sønn (32) så jobbe der inne i Harry Hole-land – den farligste hovedstaden i Europa kor te og med politiet går rundt og skyde på kverandre.

«Bør eg heller begynna med Harry Hole-bog nummer 1?» spurte eg.

Hjernen på avkommet tog ein raske sveip innom Harrys bravader, og han konkluderte med at det va nok ein fordel å begynna med den fyssta bogå. «Der e heile veien ein del referanser så kan ver te nytte, og då e det best å lesa bogene kronologisk,» va meldingen fra poden. Greit. Dermed va det bare å begynna å låna bøger.

For meg e Harry Hole ferielesing. Bog nummer 1 blei konsumert påsken 2012, og eg fulgte opp med nummer 2 og 3 i sommarferien. Då fant husets frue ud at hu òg sko hiva seg på galeien. Hu starta med nummer 1 og har nå i øve ett år vært kontinuerlig to bøger bag meg. I høstferien og julen i fjor tog eg nummer 4 og 5, så blei det nummer 6 i påsken i år – før eg raste gjønå nummer 7 og 8 denne sommaren.

Dermed konne eg ta julapresangen fra 2011 – nummer 9, «Gjenferd» – med meg på årets høstferie te Mallorca, mens fruene pakte ner nummer 7 «Snømannen». Me blei ferige med kver vår bog et par dager før hjemreise, og då blei fruene ein smule rastløse.

«Kan eg ikkje hoppa øve nummer 8 og begynna på nummer 9 nå? Den ligge jo her.» Dermed blei «Panserhjerne» forbigått, og fruene tog for seg «Gjenferd» med stor appetitt.

Fredag 11. oktober 2013 kl. 08.00 va det ein time te bussen sko komma te hotellet og kjøra oss te flyplassen, og eg va klar for å pakka i kofferten. Hu eg delte rom med, hadde selvfølgelig allerede pakt ferigt og satt roligt i godstolen med nasen langt neri Harry Hole – sykt irriterande spør du meg.

Eg pakte og pakte. Kofferten begynte å fylles opp – blant aent med tri kvide, korterma skjorter. Den fjerde hadde eg på meg. Då oppdagde eg at eg hadde glemt brilleetuiet nere i frokostsalen – eg måtte ner og henta det.

«Ta med et nyggelkort te dørå – eg lese!» va klar beskjed fra godstolen.

«Eg finne ikkje det eina kortet. Eg kan vel ta med meg det andra – det så står i veggen innfor dørå.»

«Nei, då går stømmen i heila rommet. Lyset forsvinne og TV'en slås av.»

«Ka betyr TV'en for deg nå? Du lese jo bog.»

«Der kan komma någen viktige nyheder fra BBC – se nå og finn kortet ditt.»

Eg lette og lette, men kortet va forsvonne. Kanskje eg hadde det i ein bokselomme eller i brystlommen i ein av de skjortene eg hadde pakt ner i kofferten? Dermed va det å ta alt opp igjen – skjedne kler itte ei uga i Syden havna oppå sengå i ein svere haug. Men ingen nyggelkort. Då kjente eg at eg begynte å svetta, og eg tog av meg den skjortå så va reservert for hjemturen. Dermed va det på med ei T-skjorta og så melding te fruene: «Eg går ner og hente brilleetuiet, du får åbna for meg når eg e tebage på rommet igjen.»

Frokostdamen hadde brillene, og eg va klar for å pakka kofferten for andre gang. Bukser, jakke, skjorter, strømper og alt det andra kom neri kofferten så rasjonelt så muligt. «Sånn – der va alt på plass!» Eg låste kofferten.

«Ska du reisa i den skjedne, svette T-skjortå? Du hadde jo ei fine, kvide skjorta i sted.» Harry Hole fekk ein liden pause då et estetisk problem kom for dagen i fruens verden.

Syge banan! Eg hadde i min iver itte å pakka fort og effektivt, plassert samtlige skjorter et godt stykke neri kofferten – deriblant den reine så eg sko ha på meg på hjemreisen.

Det va bare å åbna kofferten ein gang te. Ud med adle klenå, finna fram den kvida skjortå så fortsatt va litt reinare enn de andre, ta skjortå på meg – og pakka alt ner igjen for tredje gang. Eg konne trengt ein dusj, men der va neppe tid te det.

«Då e eg klar,» sa eg triumferande der eg sto med koffert og ein liden ryggsekk og venta på at fruene sko legga Harry neri nettet. Og akkurat då hu gjorde det, stoppe hu opp og blei litt stive i masken.

Hu fomla neri nettet og va ganske spage i røsten då hu sa: «Oj, her e nyggelkortet.»

Hu betalte parkeringen på Sola.